

„ДА СЕ ПОСТАВИМ НА ТЯХНО МЯСТО“

Зорница Желязкова Калинова

ДГ „Чучулига“, гр. Пловдив

"LET'S PUT OURSELVES IN THEIR SHOES"

Zornitsa Kalinova

Kindergarten "Chuchuliga", city of Plovdiv

Abstract: My practice was developed in the "Chuchuliga" kindergarten with 23 children aged 6-7 years. It aims at early childhood to form and gradually nurture qualities such as empathy, compassion and caring for others. The children are shown conditions in the form of play that represent physical impairment. For example, blindfolded, they are supposed to feed themselves. The children already easily perform self-care activities, feeding is not a difficulty for them. But when we blindfold them, they have difficulty at first, even a little panic that they can't handle it. After the third or fourth attempt, the children have already mastered their panic, uncertainty, even fear and perform this activity comparatively better and more confidently. The goal is for the children to understand that what we do every day independently and without much effort is not a given. There are people who can't handle it and they are not guilty but just bewitched. We must accept them. Children indirectly understand how important health is, and how there are people who don't have it. How these people deserve respect and understanding because it is more difficult for them but they do not give up.

Keywords: empathy, disability, compassion, spirit, respect.

Един ден, когато с децата бяхме на двора видяхме коте, което не можеше да вижда но въпреки това играеше с другите котки. Това провокира интерес от страна на децата, започнаха да питат защо котенцето е сляпо, как така не вижда, а се държи като другите. Толкова, се впечатлиха, че направихме различни рисунки и приложения на темата.

Детенце разказа история за познато негово приятелче с проблем със слуха. То сподели с нас, че в началото не е разбирало какво му е и как да общува с него. Започнахме всеки ден да говорим по малко на тази тема, да разглеждаме картинки, да четем приказки на подобна тематика. Децата проявяваха интерес, но имаха много въпроси. Не си представяха как когато едно от сетивата ти не работи, ти можеш да живееш живот като техния: активен, пъстър и забавен.

Пробвахме под формата на игра да направим едно от любимите им занимания, разказването на приказки, но без думи. Едно детенце трябваше да разкаже, само с жестове, а другите да отгатнат коя е приказката. След което се изредиха няколко разказвачи, които не използваша думи. Зададох въпрос дали е трудно. Отговорът беше, че е по-трудно от колкото просто да използваш език (да говориш). Бяха забелязали, че много повече се използват ръце и мимики. Тогава обсъдихме, че има хора които общуват само по този начин. Някой от присъстващите споделиха, че са виждали подобен език по телевизора, когато дават новините. Уточнихме, че това се казва жестомимичен език и се използва от хора, които не могат да чуват и да говорят. След няколко дена в ситуацията по музика пеехме и танцувахме наша любима песничка. Децата много се забавляват на нея, най-забавното им е че тя е много динамична с много движения. След като свърши

песничката решихме да я повторим седнали на столчетата, като само използваме ръчичките си. На децата отново им беше забавно, но значително по-трудно. Отново поговорихме, че има хора около нас, които не могат да използват своите крака. Как им е по-трудно от нас, но не е невъзможно.

Последният ми опит децата да се поставят на мястото на другия да направят нещата по друг, по-труден начин. Въведох ги в темата като си спомнихме за котенцето, което не вижда и как има и такива хора около нас. Предложих им да изиграем игра, като се нахраним с превръзка на очите. Децата отново споделиха, че им е трудно, пробвахме още няколко пъти да изиграем тази игра. Започнаха да се справят по-добре, но винаги казваха, че е по-добре без превръзка, но въпреки това, понеже е игра се забавлявах.

След две седмици на игри и беседи, обобщихме всичко с една голяма дискусия по темата. Видях, че те са разбрали за съществуването на тези хора, за техния свят, за техните болки. Изпитват уважение и възхищение, че тези хора живеят и се забавляват по техния начин.

За контакт с автора:

Зорница Калинова

e-mail: z.kalinova87@gmail.com